

небето да ѝ преда малко и
златно.

Сепна се Куневот; обр-
наго се сорбуе му — и на зем-
рудеенит ден поинак...

— Зоркият! — въздишави шу-
рета.

— Твои наказва, Господь, која се
Кунева слава краде.

— Да о домене унае, бе гдго...
нашия павишк е поинак...

— Ма тв е бива нѣко, рета...
нѣко, којато Господь е ходил
тв землята... Твоето хората
сѣ умираат от срам и
страх, кога зримаат... А се!

— Сега, не умираат ли?

— Ако прѣте — нѣма робѣт
нѣмаме да остане на света.

— Те заго бе, гдго?

— Загоме...

Вдгоме не се изказа: — от
Кунев организето се обави
гласот на снага му. Тв
и канѣне за вечеря.